

JO, KDYĀ½ JE S KĀ•M, NA ĀŌEM, I KDE

StĀ™eda, 06 leden 2021

"Tu tu tĀ° tu du du du tĀ°,"

rozdrnĀ•el se telefon a vyruĀjil mĀ› z polednĀ- siesty nad kĀjvou. "DobrĀ© rĀjno," ozval se hlubokĀ½ hlas. "Tak co, koukla ses ven,

jak je tam krĀj;snĀ›? Co Ā™Ā-kĀjĀ; na to nebe a na to slunĀ-Ā•ko?" Koukla jsem se. "KrĀjĀjĀjĀ;snĀ›," zĀ-vla jsem a potĀ›Ājila oko pohledem na blankytnĀ© nebe a slunĀ-Ā•ko, hĀ™ejĀ-cĀ- pĀ™es okno jak nĀ›kdy uprostĀ™ed Ā•ervence. "To je ale den, vĀ-Āj, jak musĀ- bĀ½t perfektnĀ› na horĀjch?" zeptal se hlas na druhĀ©m konci.

"Jestli jsi pĀ™es noc nezmrĀ›nila

nĀjzor, tak co Ā™Ā-kĀjĀ; Ā½e bychom vyrazili na bĀ›Ā½ky? Teda jestli na to mĀjĀ; jeĀjtĀ› odvahu," zasmĀjil se mĀj pĀ™Ā-tel. "Nerozmyslela sis to?"

VzpomnĀ›la jsem si na svĀ© bĀ›Ā½kovĀ©

extempore z doby ĀjkolnĀ-ho lyĀ½aĀ™skĀ©ho vĀ½cviku a v duchu se usmĀjila. Dostali jsme tenkrĀjt ĀjkolnĀ- lyĀ½e, velikost jednotnĀj Ā©" odhadem tak dva a pĀl metru, ĀjkolnĀ-boty, velikost tĀ©Ā½ jednotnĀj Ā©" asi osm aĀ½ devĀt, zatĀ-mco vĀ›tĀjina nĀjs nemĀ›Ā™ila vĀ-c jak metr sedmdesĀjt a noĀ½ky jsme mĀ›li ve velikosti pĀ›t aĀ½ Ājest. NĀ›kteĀ™Ā- i mĀ©nĀ›. Vyfasovali jsme dva vosky Ā©" jeden Ā•ervenĀ½, druhĀ½ modrĀ½. To, Ā½e kromĀ› barvy majĀ- i jinĀ© odliĀjnosti, jsme zjistili aĀ½ pĀ™i vyhnĀjnĀ- z rĀje. PĀjni uĀ•itelĀ© naplĀjnovali pro nĀjs, povĀ›tĀjinou nebĀ›Ā½kaĀ™e, asi patnĀjctikilometrovĀ½ okruh, konĀ•Ā-cĀ-nahoĀ™e na svahu u vleku. ZatĀ-mco polovina z nĀjs padala vesele do snĀ›hu hned napravo od stopy, hned zas nalevo, protoĀ½e jejich vosk z nich udĀ›lal nezĀ™-zenĀ© stĀ™ely Ā™Ā-tĀ-cĀ- se rychlostĀ- namydlenĀ©ho blesku i na rovinĀ›, druhĀj polovina zase padala na opaĀ•nĀ© strany a pracnĀ› z lyĀ½Ā- kaĀ½dĀ© dva kroky odklepĀjvala nĀjnosy snĀ›hu, co se lepily k navoskovanĀ© skluznici jako maxipodpatky. ĀĀlovĀ›k by netuĀjil, jak se mĀ›Ā½e zapotit pĀ™i neustĀjĀ©m padĀjnĀ- do ledovĀ©ho snĀ›hu a nĀjlednĀ©m zvedĀjnĀ- se, dokud si to sĀjim nevyzkouĀjĀ- na vlastnĀ-m tĀ›le. RĀjzem nĀjim vĀjem bylo jasnĀ©, proĀ• jsme si mĀ›li oblĀ©ct jen tenkĀ© vĀ›trovky...

KdyĀ½ jsme na zĀjvĀ›r stanuli nahoĀ™e na

HajcabĀjku, asi o pĀ›t metrĀ- nĀ-Ā½e od mĀ-sta, kde se vystupuje z vleku, a dostali jsme povel sjet dolĀ- a kolem cesty se vrĀjit do chaty, naĀjtvĀ› jsme zuli bĀ›Ā½ky a kopec potupnĀ› seĀjli pĀ›Ājky. NaĀjim velitelĀ™ muselo pĀ›knĀ› znĀ-t v uĀjĀ-ch, jak jsme je, mokĀ™Ā- a zniĀ•enĀ-, v duchu proklĀ-nali.

Po vzoru wordovĀ©ho dokumentu jsem

tedy tuto nemilou historii celou oznaĀila a Ā›ukla na klĀjvesu delete a veĀjkerĀ© vzpomĀ-nky na dosavadnĀ- pokusy o bĀ›Ā½kovĀjnĀ- jednĀ-m rĀjzem vymazala z pamĀ›ti. Vybavila jsem si, jak jsem pĀ™ed rokem zaĀ•ala nevinnĀ› koketovat s myĀjlenkou, Ā½e to na bĀ›Ā½kĀjch zkusĀ-m znovu. Dlouho, pĀ™edlouho jsem se rozhodovala, neĀ½ jsem sehnala v okolĀ- svĀ½ch znĀjnmĀ½ch spĀ™Ā-znĀ›nou duĀji, kterĀj by to chtĀ›la zkusit se mnou. AĀ½ jednou. Umluvila jsem kamarĀjdku, veĀ•er nad vĀ-nkem jsme vytyĀily trasu, vypĀjĀily bĀ›Ā½ky z pĀjĀovny a domluvily se na nedĀ›li, kdy vyrazĀ-me. V sobotu se vĀjak slunĀ-Ā•ko zaĀ•alo probĀ-rat ze zimnĀ-ho spĀjnkou, zatopilo a povolalo oblevu (nenĀ- divu, byl skoro konec zimy a jaro se hlĀjisilo nastoupit do sluĀ½by). PĀ™es sobotu nĀjim tak snĀ-h rozĀjil, a nezbylo, neĀ½ v pondĀ›lĀ- jĀ-t lyĀ½e vrĀjit zpĀ›t do pĀjĀovny. Na trĀjvĀ› nebo na blĀjtĀ› se nĀjim to zkouĀjet nechtĀ›lo, nevĀ›Ā™ili byste, jak ty sedmikrĀjisky dĀ›snĀ› dĀ™ou :-)

V duchu jsem se zasmĀjila a zajĀjsala.

Na rozdĀ-l od

studentskĀ©ho sexu bylo nejen s kĀ½m a s Ā•Ā-m, ale i kde!" SamozĀ™ejmĀ›, Ā½e jsem si to nerozmyslela!" vykĀ™ikla jsem jako skautĀ-k. "Jen se oblĀ©knu a mĀ›Ā½eme vyrazit."

VĀ›novala jsem letmĀ½

pohled teplomĀ›ru venku za oknem, aniĀ½ bych namĀ›Ā™enĀ© teplotĀ› vĀ›novala vĀ-c

pozornosti. Stejně od doby, kdy spadl ze třešňového patra vinou špatné hmotnosti ukazoval setrvale matně, i když v létě pařilo slunce tak, že jsem na parapetu mohla smážit vlněnou oku a plastovou misku na jejím položení se začaly rozpouštět.

"Tak fajn. Asi

tak za pár hodiny jsem u tebe, boky vezmeme u našich a vyrazíme. Plánoval bych nějakou nenáročnou trasu pro začátek, vyjedeme nahoru na Poháňany, sjedeme do Jávou a zase zpátky. Osm, deset kilometrů, nic hrozného to nebude."

"Proč

ne," odtušila jsem. "Doufám, že to zvládnu."

Za oknem v autě

bylo horko, musela jsem si sundat bundu a rozepnout mikinu až dolů. Sluníčko svítilo přehledně a sněh se tál jako jaty posazené drahokamy. Nebe bylo nechutně chrpové.

Zaparkovali jsme

auto. Aha, zdá se, že trochu fouká, napadlo mě, když jsem uviděla, jak se vedle nás ohýbají třešňové smrky. Ouha, nechtěly mi otevřít dveře. Aha, tak ono fouká trochu víc, došlo mi, když jsem zabrala víc a prala se o dveře s větrem. Když jsem vylezla z auta, dostala jsem přes nos od mrazu.

"No, je trošku

chladiji, ale na sluníčku bude lepší."

"Je poždí zima," pravila maminka máho páťáka a zapnula si zip až pod krk.

"No, je trochu chladiji, pravda," uznal můj nejdražší a zadával se do sluníčka. "Matně jestně, ale to dává ten větr."

"Neboj se, až se začne pohybovat, tak nám bude páťámo horko," úšklebkem do mě loktem. V zimě jsem byla tak zmrzlá, že jsem se májlem přelomila vejpřijako eskymácká ponožka.

"Nahoru,"

zavelel pod kopcem a my ho poslušně následovaly, páťáce jen bylo rozumnější se hřábat, než stát a mrznout. Na kopci se zastavil, sundal batoh, vytáhl foťák a udával páťárně. Potom ukázal rukou směrem dolů.

"Cože?" Nechtěpala jsem. Horko třešňovo jsem na těch klouzavých prknech vystoupala na kopec, tak snad tebe nepojedu zase dolů.

"No dolů," vysvětlil podruhé s nechápavým vzhledem ve tvářích.

"Tam je stopa, páťáce to tu znáš. Pojedeme kolem Jedovce a pak lesem směrem na Jávou."

"Ale jak dolá? Nemám sjezdovky," zařpá'la jsem. "Vády se zabiju."

"Ty s tã-m nadãíã. Nohy do pluhu a pomalu dolá. Jen dávej bacha na ty dáti."

Mrkla jsem dolá na svah, kde vesele sãkovala a lyãovala a bobovala dá-tka páedãkolnã-ho a ãkolnã-ho váku. Zauvaãovala jsem, jestli to nebude lã-p po zadku a báãky s hãlkama poslat napãed expres.

Zatã-mco páã-tel a jeho maminka elegantnã sjeli dolá, zvlãdajã-c páitom i jakãsi oblouãky, má neposlouchaly ani nohy, ani báãky. Nakonec jsem opravdu sjela dolá a bez pádu! Prvnã-ãspãch tu byl. Veãer bude co slavit!

Kolem nãs, navzdory mrazu i vátru, bylo docela áivo. Báãkaã v obou smãrech bylo vã-c neã zajã-cã na poli. Dãvala jsem se kolem a kolem, snaãila se napodobit jejich pohyby a docela jsem to zvlãdla, pravda, aã na sem tam malã zakymãcenã a ztrãitu rovnováhy. Spadnout jsem si zakãzala, protoãe jsem má'la strach, áe bych se nezvedla a kdyã uã, tak by to rozhodnã nebylo elegantnã- vysokoãenã- alã laãka a páã-telã v fotoaparãit mi nahãnãl oprãvnãnou hrãzu.

Jãzda lesem byla nãããdhernã, jedna radost, ono to báãkovã- nenã- vãbec straãnã, a ta panorãmata byla tãããk krãsnã, áe ani Homolkovic takovã nevidãli. Kdyã jsme dojeli na konec lesa a stopa vedla dáil páes pole, tak se ta krãsa zmãnila zase v jinou. Slunã-ãko se sklãnãlo k obzoru a snã-h se tãpytil, zããil a leskl. Na otevãenãm poli vã-tr poããdnã zesãlil. Snã-h poletoval ve vátru jako mrazivã áãka, jednotlivã prameny se plazily páes bá-lã pole jako nekoneãnã- hãdci a proti slunci to vypadalo jako bá-lã studenã plameny ohnã. Zãvãje vypadaly jako pá-seãnã duny a vyjetã stopa byla okamãitã zavãtã a ztracenã.

Zima byla neskuteãnã. Necãtila jsem prsty na rukou a levã ucho i pod tlustouã-epicã- zaãalo odumãrat. Pãesto jsem se zastavila a hledãla okouzlenã na ty snãhovã vlny, kterã utã-kaly páes pole ke slunci.

"Jedãm, nestãj, nebo umrzneã," probral má páã-telã v hlas. Teprve nynã- jsem si uvãdomila tu straãnou zimu, neskuteãnãã vã-tr a odumãelã konãetiny. Vyrázila jsem dolá do dá-diny a páedstava horkãhoãaje s rumem má' vãbila jako bludiãka v baãinã zbloudilãho poutãka, leã rychlostã- nesrovnatelnã vyããã. Myslã-m, áe bych vã chvãli páedbãhla i velblouda v trysku.

Pãed hospodou jsem oloupala z tvããe zmrzlã slzy a ostatnã- nãmrazu. Pohled na páã-telã v plnovous v nãs vyvolal salvu smãchu, protoãe byl skrz naskrz zledovatãlãã a mohl se tak lehce olãmat i s vousy. Depilaceãã dokonalã a zadarmo. Jenãe se nenechal, prãã radãji poãkã, aãã to roztaje samo.

"A to je na báããch vádycky takovã zima?" ptala jsem se naivnã.

"Ne, dnes je to extrãmnã- zima," páiãla dvojhlasnã odpovãã, ale v obou párech oãã- bíããskaly takovãã zvlããitnã- ohnã-ãky, áe jsem doãjla k zãvãru, áe nãkdy to je jeãtã horãã-. V páã-jemnã hospãdce bylo teplo, rum vonãl a páipomãnal Vãinoce aãas ubãhal rychleji, neã jinde. Jenãe nãsãekala jeãtã cesta zpãt.

Venku jsem dost krutã bojovala s nutkãnã-m zalãzt zpãt a poãkat, aãã má'j nejdraãã- dojede k autu a zajede (snad!!!) pro mne. Jen vãdomã-, áe by se jstã nevrãtil, má' donutilo páipnout si

lyÁ¾e a vydat se zpÁ›t.

Slunce mezitÁ-m zapadlo a zima se tak jeÁ›tÁ› prohloubila. UÁ¾ nezalÁ©zala jen za nehty, ale pÁ™Á-mo aÁ¾ za spodnÁ- prÁ›dlo, potvora, a mrznout mi zaÁ•aly i prsty na nohou v botÁ›ch o dvÁ› Á•Á-sla vÁ›tÁ›ch a pod tÁ™emi pÁ›ry tlustÁ½ch ponoÁ¾ek, coÁ¾ bylo na povÁ›Á¾enou. Od zÁ›pÁ›stÁ- nÁ-Á¾ jsem pÁ™estala vnÁ-mat ruce. V hlavÁ› mi bloumala myÁ›lenka, jestli aÁ¾ si sundÁ›m rukavice, ty prsty tam zÁ›stanou a odloupnou se jako zlomenÁ½ nanuk, a nebo jestli je vytÁ›hnu ven vcelku a teprve potom odpadnou.

Nasadila jsem do poÁ™Á›dnÁ©ho bÁ›hu a myslÁ-m, Á¾e bych v tÁ© chvÁ-li dohonila i Katku Neumannovou. Jo, zima s Á•lovÁ›kem dokÁ›Á¾e zÁ›zraky! Cestou mÁ› napadaly docela oprÁ›vnÁ›nÁ© Á°vahy, Á¾e kaÁ¾dÁ½ sportovec musÁ- bÁ½t tak trochu masochista, jinak by se do toho samomuÁ•enÁ- nemohl pouÁ›tÁ›t dobrovolnÁ›.

Na konci toho strastiplnÁ©ho pole mi pÁ™estala bÁ½t aÁ¾ takovÁ› zima, cestou do kopce lesem mi lehce roztÁ›ily vÁ›jechny prsty a nahoÁ™e pod Jedovou jsem se docela zahÁ™Á›la â€“ dokonce tak, Á¾e jsem si uvolnila lÁ-mec od bundy a rozepla zip asi o dva centimetry.

VÁ›Á™te â€“ nevÁ›Á™te, do auta jsem sedala s nadÁ›enÁ-m, Á¾e si poÁ™Á-dÁ-m vlastnÁ- bÁ›Á¾ky a tÁ›Á›ila jsem se, aÁ¾ vyrazÁ-me pÁ™Á-Á›tÁ›. Jen si koupÁ-m novÁ½ a poÁ•kÁ›m si na pÁ™Á-znivÁ›jÁ›- podmÁ-nky. OstatnÁ›, stejnÁ› si myslÁ-m, Á¾e to vÁ›jechno bylo jen na mÁ› narafiÁ•enÁ©, ta dÁ›snÁ› zima musela bÁ½t na zvlÁ›jÁ›tnÁ- objednÁ›vku, Á¾e to byla jedna z mnoha zkouÁ›jek "odolnosti", co si na mÁ› to mÁ© zlatÁ-Á•ko vymyslelo. JupÁ- jÁ› jÁ¾Á¾u, a jÁ› proÁ›la!

Mezi nÁ›mi dÁ›vÁ•aty, VodomÁ›rku pÁ™ece jen tak nÁ›co neporazÁ-, no ne?

VODOMÁŠRKA

P.S. Pro ty, kteÁ™Á- by chtÁ›li VodomÁ›rku a jejÁ- znÁ›mÁ© prÁ›sknout: dÁ›lo se to dÁ›vno pÁ™ed covidem.